

म.भा.टी.

॥ ५५ ॥

इदमेवदृष्टान्तेन प्रतिपादयति धामांशेति धामतेजःतन्मयाः अंशायस्यसतेजोमयोऽर्थाच्चंद्रःतस्यभागः कलाप्रतिपद्गतातस्य संवेदने ज्ञापनेयथाचयथैव हि प्रसिद्धं महीरुहस्यशाखाउपादीयते तथा हितथैव वेदाः परमात्मनः संवेदनेऽर्थे परमपुरुषार्थरूपे सत्ये सर्वथाप्यबाध्यवेदाः उपादीयंत इति आमनन्ति तन्त्वौपनिषदंपुरुषं पृच्छामीत्यौपनिषदत्वविशेषणात् वाचामगोचरत्वश्रुतेश्च सोयं देवदत्त इत्यादिवाक्यवत् तत्त्वमस्यादिवाक्यमपिलक्षणया स्वार्थप्रमापयत्येवेत्यर्थः ॥ ५५ ॥ एवंगुरुपसदनपूर्वकं वाक्यार्थप्रतिपत्त्युपायमुक्तागुरुलक्षणान्याह अभीति ब्राह्मणं ब्रह्मविदं लक्षणतो भिजानामि लक्षणमेवाह व्याख्यातारं उपक्रमोपसंहारैकरूप्यादिषड्विधतात्पर्यलिङ्गानुसारेण वाक्यार्थवर्णनकुशलं विचक्षणं श्रुतार्थस्य युक्तिभिरनुचितने समर्थं निदिध्यासनपरिपाकेनापरोक्षसाक्षात्कारबलात् यश्चिन्नविचिकित्सो निःसंशयः स न परस्यापि सर्वसंशयान् व्याचष्टे विदुषोति अत्रस्वरूपव्याक्रियैव पराक्रियेति न्यायेन संशयान् दूरीकरोतीत्यर्थः ॥ ५६ ॥ परीष्यते स्मिन्निति पर्येषणं अन्वेषणस्थानं प्राचीनं प्राग्दिशि स्थं नापि दक्षिणादिदिक्स्थं नापि अदिशं दिग्विहीनं अंतर्हृदेय इत्यर्थः ॥ ५७ ॥ एतदेवाह तस्येति प्रत्यर्थिषु आत्मत्वेन प्रथमानेष्वनात्मसु पंचसु कोशेषु पर्येषणमन्वेषणं गच्छेत्कुर्यादित्यर्थः कथंचनेत्यव्यक्तमालंबनं क्लेशासाध्यमिति सूचयति अव्यक्ताहिगति

धामांशभागस्य तथा हि वेदायथाचशाखा हि महीरुहस्य ॥ संवेदने चैव यथामनन्ति तस्मिन् हि सत्ये परमात्मनो र्थे ॥ ५५ ॥ अभिजानामि ब्राह्मणं व्याख्यातारं विचक्षणं ॥ यश्चिन्नविचिकित्सः स व्याचष्टे सर्वसंशयान् ॥ ५६ ॥ नास्य पर्येषणं गच्छेत्प्राचीनं नो तदक्षिणं ॥ नावाचीनं कुतस्तिर्यङ्गादिशं तु कथंचन ॥ ५७ ॥ तस्य पर्येषणं गच्छेत्प्रत्यर्थिषु कथंचन ॥ अविचिन्वन्निमं वेदे तपः पश्यति तं प्रभुं ॥ ५८ ॥ तूष्णीं भूत उपासीत न चेष्टेन्मनसापि च ॥ उपावर्तस्व तद्ब्रह्म अंतरात्मनि विश्रुतं ॥ ५९ ॥ मौनान्न समुनिर्भवति नारण्यवसना न्मुनिः ॥ स्वलक्षणं तु यो वेद समुनिः श्रेष्ठ उच्यते ॥ ६० ॥ सर्वार्थानां व्याकरणाद्वैयाकरण उच्यते ॥ तन्मूलतो व्याकरणं व्याकरोतीति तत्तथा ॥ ६१ ॥ प्रत्यक्षदर्शी लोकानां सर्वदर्शी भवेन्नरः ॥ सत्येवै ब्राह्मणस्तिष्ठंस्तद्विद्वान्सर्वविद्भवेत् ॥ ६२ ॥

दुःखं देहवद्विरवाप्यत इति स्मृतेः वेदे इमं आत्मानं अविचिन्वन्वेदांतन्यायानप्यचितयन्नित्यर्थः तपः तपस्वी आलोचनवान् ध्यायीतं प्रभुं पश्यति तं पश्यति निष्कलं ध्यायमान इति श्रुतेः ॥ ५८ ॥ तूष्णीं भूत इत्यनेन वागादिबाह्येन्द्रियव्यापारोपरम उक्तः मनसापि न चेष्टेत् न चेष्टेत्त्यनेन मानसव्यापारोपरम उक्तः अंतरात्मनि हार्दाकाशे विश्रुतं वेदे प्रख्यातं तद्वाचामगोचरं ब्रह्म उपावर्तस्व उपागच्छ ॥ ५९ ॥ मौनात् ध्यानमात्रा न्मुनिर्भवति नापि अरण्यवासात् संन्यासमात्रात् किं हि यः स्वलक्षणं स्वस्य प्रत्यगात्मनो लक्षणं जगज्जन्मादिहेतुत्वं सच्चिदानंदालोकत्वं च यो वेद जानाति स श्रेष्ठः संन्यासिभ्यो योगिभ्यश्च ज्ञानी श्रेष्ठ इत्यर्थः ॥ ६० ॥ सर्वार्थानां व्याकरणात् प्रकटीकरणात् सर्वज्ञत्वादयं ज्ञानी वैयाकरण इत्युच्यते तच्च व्याकरणं केचिद्योगजधर्मप्रत्यासत्त्यावदन्ति निराचष्टे मूलत इति आत्मज्ञानाद्विसर्वविज्ञानं श्रूयते न प्रधानज्ञानात् अन्यतो वा मूलत इति ल्यष्टोपे पंचमी मूलं कारणं ब्रह्म प्राप्येत्यर्थः तत्र व्याकर्ता परमात्मैव तन्नामरूपाभ्यामेव व्याक्रियत नामरूपे व्याकरवाणीति श्रुतिभ्यामित्याह व्याकरोतीति श्रौतव्युत्पत्तिप्रदर्शनमेतत् ॥ ६१ ॥ सार्वज्ञ्यमपि ब्रह्मविदामनौपचारिकमित्याह प्रत्यक्षेति सत्येतिष्ठन्ननुवृत्त्यंतरे देहाभाकारे ब्राह्मणः ब्रह्मवित् तद्विद्वान् ब्रह्मविद्वानिति ब्राह्मणपदव्युत्पत्तिप्रदर्शनं ॥ ६२ ॥

उद्यो.पर्व

५

॥ ५५ ॥